

til et særligt Lokale med særlige Redstaber, har jeg til Lovforslaget føiet en Bestemmelse om, at der for saadanne Bryggeriers Vedkommende, hvor begge Slags Øl brygges, kan gives et Afdrag i Skatten efter den Mængde af skattefrit Øl, som bevislig bortføres fra Bryggeriet. Jeg haaber, at dermed maa de to ifjor fremkomne Hovedindvendinger mod Ølskattens Opkrævelse gennem Naastoffet have tabt, om ikke al, saa dog det Væsentlige af deres Betydning. Om dette Lovforslag skal jeg endnu kun bemærke, at de Oplysninger, som ere givne os om Produktionens Kvantitet i disse 37 Bryggerier, vise, at vi have regnet ikke saa lidt for lavt i Overflaget i forrige Samling. Dengang havde man jo ikke bestemte Oplysninger om Kvantiteten af bairisk Øl, der tilvirkes her i Landet, men man antog, at det var omtrent 350,000 Tdr. Det viste sig imidlertid, at disse 37 Bryggeriers Produktion er 446,700 Tdr.; hvor meget det Bryggeries Produktion udgjør, som ikke har villet meddele nogenjomhelst Oplysning, er jeg ikke istand til at angive; men i Genhold til, hvad der er angivet, har man troet at kunne beregne Indtægten af den nye Stat iaar ikke saa lidt høiere, nemlig til 780,000 Kr. istedetfor kun cirka 600,000 Kr. ifjor.

Det finantzielle Resultat, der i Genhold til de gjorte Overflag vilde fremkomme, naar de tre Lovforslag usforandrede bleve ophøjede til Lov, vilde være, at der paa Told- og Skibsafgiftsloven tabtes 2,249,000 Kr., at der paa Loven om Forandring i Brændvinsafgiften indvandttes 1,440,000 Kr., og at der paa den nye Ølstat indvandttes 780,000 Kr. Medens de i forrige Samling fremsatte Lovforslag forudsatte en Indtægtsnedgang af 274,000 Kr., vilde paa Grund af den forhøjede Indtægt, man nu er istand til at paaregne af Øl og Brændevin, Tilbagegangen i Statsindtægterne ved Vedtagelsen af de 3 Love, kun være 29,000 Kr. — Jeg maa endnu kun gjøre den Tilføining om det først fremsatte Lovforslag, at, naar jeg har fremsat det usforandret eller i det Væsentlige usforandret, saaledes som Landstinget vedtog det ifjor ved anden Behandling, er det ikke fordi jeg anser det for at være det i og for sig i enhver Henseende korrekteste Resultat at komme til ved en Revision af Told- og Skibsafgifterne, men fordi jeg har troet, at det vilde være det Hensigtsmæssigste, ligesom det ogsaa forekommer mig at være det Naturligste, at man i denne Samling fortsætter en allerede begyndt Behandling netop paa det Punkt, hvor man slap i forrige.

Formanden: Exemplarer af Lovforslagene ville nu blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Forhøielse af Invalidforsørgelser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 1427 ff.)

Lovforslagetfattes under Forhandling.

Carstensen: Der er vistnok ingen Tvivl om, at en Forbedring i Krigsinvalidernes Raar vil være en Foranstaltning, som vil blive hilst med Glæde trindt om i Landet, og man kan derfor gjøre sikker Regning paa, at et Lovforslag, som tilstræber en saadan Foranstaltning, vil blive modtaget paa gunstig Maade i Rigsdagens begge Afdelinger. Men netop derfor synes jeg, at der er Opfordring for os, som først faae Lovforslaget til Behandling, til at stræbe hen imod at lette dets videre Fremme saameget som muligt. Det er med denne Tanke som Udgangspunkt, at jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger om det forelagte Lovforslag. Den nærmeste Anledning til Forslagets Fremkomst er der saa nøyagtig gjort Rede for dets i Motiverne til Lovforslaget, dels i de Udtalelser, som vi hørte fra den høitærede Finantsminister ved Forelæggelsen, at jeg kan indskrænke mig til kortelig at recapitulere Hovedmomenterne. De Herrer vilde erindre, at vore Invalider falde i to større Grupper, den ene omfatter de Invalider, der forsynes efter Pensionsloven for Underklasserne og Forsørgelsesloven af 1851 med et Tillæg af 1858, og den anden store Gruppe forsynes efter Invalidforsørgelsesloven af 20de November 1876, hvilken Lov som bekiendt havde tilbagevirkende Kraft indtil 1874, idet der i de to før Lovens Emanation forløbne Aar paa Finantsloven var tilstaaet Tillæg, der svare til det, som Loven af 1876 fastslog. Denne Inddeling i to Grupper har havt den Indflydelse, at alle vore egentlige Krigsinvalider, baade de, som stamme fra Krigen 1848—51, og de fra 1864 nu behandles og for Fremtiden sandsynligvis ville blive behandlede paa Grundlag af Lovene af 1851 og 1858. Men i Erkjendelsen af, at de Satser, som bleve indførte i Invalidforsørgelsesloven af 1876, vare en Del høiere end de, som vare bestemte i de tidligere Love, var der indsat nogle Paragrafer i den nye